

Svenske radikale inn i gruppeterapi

Av Einar Engebretsen

DEN INTELLEKTUELLE venstreving i Sverige er splittet i synet på det nye samfunn og menneske. Ikke for at man behøver å være svensk eller venstrevidd for å komme i konflikt med andre på grunnlag av syn på menneske og samfunn. De til høyre har sine mangfoldigheter av ulike prioriteringer.

Men tilbake til Sverige. Den kjente forfatter, mao-marxist og fryktede villmann i kulturjungelen, Jan Myrdal, sønn til Alva og Gunnar Myrdal, har gått til angrep på en gruppe radikale FN-ere, fordi de kaster bort tid og krefter og dermed revolusjonen. De konsentrerer seg gjennom gruppeterapi om å løse sine egne og andres personlige problemer.

«Den intellektuelle venstreving har overgitt klassekampen og krøpet inn i gruppeterapi og samlivsproblemer,» fnyser Myrdal i en artikkel i FIB/Kulturfront. «Det er det frasefrie kameratskaps forenede kamp for det arbeidende folks interesser som bygger det eneste samhold som støtter og hjelper gjennom angst, sorg og ulykke.»

MYRDAL FÅR SVAR av en ung kvinnelig radikaler Maria Bergom-Larsson, som skriver:

«— er det virkelig slik at det skulle finnes en motsetning mellom «indre frigjørelse», f. eks. gjennom psykoterapi eller psykoanalyse, — og politisk kamp? Er det ikke heller slik at mange har oppdaget at deres personlige problem blokerer det politiske arbeide og at en innsikt i og bearbeidelse av den egne problematikken kan frigjøre energi til politikken. Er det ikke så at venstrevingen fremmes på lengre sikt av at medlemmene ikke styres av uklare nevrotiske motiver.»

Men Myrdals innvending er: «Psykotering og religion er identiske.» For Myrdal er religion et skjellsord. Myrdal understreker også, — han har aldri sett noen personlighetsforandring hos sine psykoanalyserende venner. Men, tilføyer han: «Psykoaterapeutene

selv er mennesker med store uløste personlige problemer.»

«Det finnes ingen personlig befrielse utenfor den sosiale kampen eller innenfor den private sfære.»

Maria Bergom-Larsson spør:

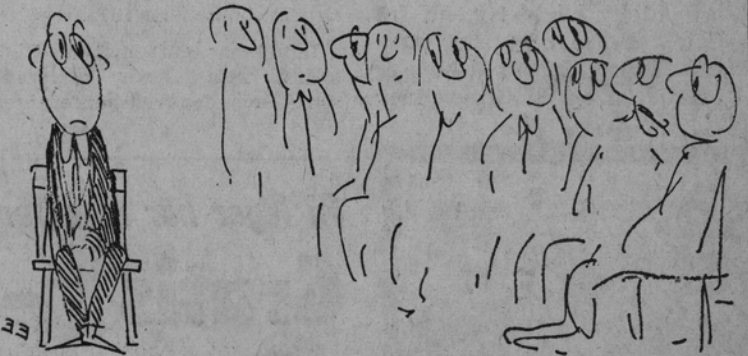
«Hva skal vi si til alle mennesker som idag har store personlige problemer? Skal vi be dem ta seg selv i nakken og vente på sosialismen?»

MARIA MÅ som andre bære tankebyrden av en million kinesiske og russiske soldater som står med kanonene mot hverandre langs Mongolias og Sinkiangs grenser. Å holde disse «kamerater» med

Maria fortsetter med å si: «Mennesker kommer til det politiske arbeide som hele mennesker med en mengde ulike behov, for å kjempe for et felles mål, behov for kameratskap, behov for personlige kontakter, behov for varme og nærhet. De blir møtt av en autoritær organisasjonsstruktur som ikke gir svar på deres behov, men som betrakter dem som halve mennesker.»

BLANT DAGENS KRISTNE finner man paralleller til denne dialogen.

Noen prioriterer det sosiale budskap, engasjerer seg i en forandring av samfunnsstrukturen.

Hvorfor søker radikale svenske intellektuelle inn i gruppeterapi?

våpen, teknisk utstyr og forsyninger koster milliarder av kroner. Nok til å gi størstedelen av verdens sultne og husløse, mat og husly. I Sovjet tordner Bresnev mot alkoholismen som «ødelegger korn og industriproduksjonen.»

Men hvorfor drikker Jeppe?

For Maria er den sosialistiske stat langt, langt borte. Men for Maria er også det kapitalistiske system altfor nær. Hun har ingen illusjoner om vesten. «Det kapitalistiske samfunn er et iskaldt samfunn hvor titusener av mennesker slåes ut av vanskelige arbeidsforhold, av pressede familieforhold, av pressede familieforhold og av ensomhet —».

Et samfunn som ikke løser personlige problemer, men som utnytter dem. Lite som nærer hjerte, meget som stimulerer drifter.

Andre konsentrerer seg om sin sjels frelse og sitt og andres personlige liv. Strukturisten og sjelsesørgeren. De som stormer de sosiale barrierer, men har lite nytt å bringe når de er inntatt. De som tygger drøv på sine personlige åndelige erfaringer og lar samfunn og verden fare. Varme seg på Guds gaver, verge seg mot Guds oppgaver.

MARIA UTFORDRER venstrevingen i Sverige til å «tenke om». Vi alle kan trenge å «tenke om» i 1976. Maria søker et helt menneske i et helt samfunn. Personlig forvandling integrert i en global forandring. Individ og samfunn som utfyller, ikke utsuger hverandre.

Fremleske det hele menneske på begge sider av den politiske kamplinje, en dialektikk som ikke efterlater døde og sårede på den ideologiske slagmark.